

Een spijbelaar in de Formule 1? Als je kind een keer doet alsof het ziek is om een dagje vrij los te peuteren, probeer dat dan eens door de vingers te zien. Je weet nooit wat ervan komt. **Misschien wordt hij wel Formule 1-coureur.** En wat voor een, in het geval van Charles Leclerc. “Ferrari fascineerde mij.”

📄 Jo Bossuyt

*‘Ik moet
nu vooral
bescheiden
blijven’*

Toen vorig seizoen bekend werd dat Charles Leclerc voor Ferrari zou gaan rijden, vroegen we Sauber-baas Frédéric Vasseur of de Monegask daar klaar voor was. Vasseur bouwde een veiligheidsmarge in. “Dat weet je nooit. Hij heeft er alle kwaliteiten voor, maar er komt meer bij kijken. Het is nu afwachten hoe hij omgaat met de veel hogere druk. Voor Sauber rijden is niet hetzelfde als voor Ferrari. Hier gedragen we ons nog als een familieteam, iedereen is *close*. Schrijf dit alsjeblieft niet verkeerd op, want ik heb het volste vertrouwen in Charles. Ik ken hem vanaf zijn twaalfde. Hij kartte voor mijn team, Birel ART, en hij werd kampioen in de GP3 met mij. Ik volg hem allang en weet wat hij kan. Maar als een coureur een trede hoger klimt, moet je altijd afwachten. Vooral als die trede naar Ferrari leidt.” Goede raad voor Vasseur: durf in het vervolg eens je nek uit te steken. Vooral als het over Leclerc gaat. Goudhaantje. Na amper vier Grands Prix protagonist in de titelstrijd. In Bahrein, waar pech Leclerc van een zekere overwinning

FOTO: PETER VAN EGMOND

DERDE MONEGASK

Charles Leclerc is pas de derde Monegask in de Formule 1, na Olivier Beretta en Louis Chiron. Namen uit lang vervlogen tijden. Leuk: Chiron is nog altijd de oudste coureur ooit in de Formule 1: hij nam met 55 jaar en 292 dagen in 1955 deel aan de Grand Prix van Monaco. Een record voor de eeuwigheid, want tegenwoordig worden leeftijdsrecords in de Formule 1 alleen nog aan de onderkant gebroken. Op zijn 21e al bij Ferrari is geen record voor Leclerc. In 1961 deed de Mexicaan Ricardo Rodríguez het beter: hij was pas negentien toen hij voor Ferrari racete. Maar winnen in het rood deed Rodríguez nooit. “Natuurlijk is het mijn ambitie om in 2019 al een paar Grands Prix te winnen”, liet Leclerc zich ontvallen, toen zijn aanstelling bij Ferrari bekend werd. En daar zit wél een record in. Krijgt hij het in 2019 voor mekaar, dan wordt hij de jongste winnaar ooit in een Ferrari. Het record is nu nog in handen van Jacky Ickx. De Belg was 23 jaar en 188 dagen toen hij in 1968 in Rouen zijn eerste Grand Prix won. Ferrari kiest met Leclerc voor een koerswijziging, na een tientallen jaren durende voorliefde voor gevestigde namen, zoals Michael Schumacher, Fernando Alonso en Sebastian Vettel.

afhield, stapte winnaar Lewis Hamilton na de finish meteen op hem af. “Jij had moeten winnen. Je was de beste. Maar treur niet, vriend. Je zult er nog veel winnen.” Zoveel lof van een superster; je zou voor minder op een wolkje gaan lopen. “Natuurlijk is dat leuk, wat dacht je?”, reageert Leclerc. “Het streelt je ijdelheid als een topper in je sport komt zeggen dat je zeer goed bent. Alleen mag je daar niet te lang bij blijven stilstaan. Je moet vooruit, focus houden, ongeacht hoever je al bent. Je mag je nooit concentreren op wat je goed doet, des te meer op je zwakheden.”

GEEN ZIN IN SCHOOL

Aldus Charles Leclerc, Ferrari-coureur met het potentieel om zelf superster te worden. Pas 21 jaar en hoofdrolspeler in een verhaal dat vijftien jaar geleden begon. Hoe dit sprookje begon? “De liefde overrompelde me toen ik vier was, denk ik. We waren te gast bij vrienden die een appartement hadden met zicht op het circuit. Ik zat op de grond met autootjes te spelen, met mijn broertje, terwijl buiten de motoren brulden. Telkens als de auto’s voorbijkwamen,

FOTO: PETER VAN EGMOND

‘Je mag je nooit concentreren op wat je goed doet, maar des te meer op je zwakheden’

maar mee met mij’, zei papa. We reden naar Brignoles, in het zuiden van Frankrijk, waar Philippe een kartbaan uitbaatte. Ik zag die karretjes en vroeg of ik het eens mocht proberen. Het was liefde op het eerste gezicht.” Zij het deels ingegeven door genen. Vader Leclerc had ook weleens met een soortement racewagen gereden. “Maar hij had me nooit meegenomen, er zelfs nooit over gepraat, en mij al zeker niet geforceerd om iets met auto’s te hebben.”

rende ik naar het balkon en zocht meteen die rode auto’s. Ferrari fascineerde mij.” Maar echt beginnen deed het verhaal twee jaar later. “Ik moet zes geweest zijn en had helemaal geen zin in school. Ik zei dus maar dat ik ziek was. Mijn vader had die dag een afspraak met zijn beste vriend, Philippe Bianchi, vader van Jules. ‘Kom dan

Hoe dan ook, na die dag in Brignoles was de levensloop van Leclerc uitgestippeld. Hij zou Formule 1-coureur worden. We vragen hem wat autosport voor hem betekent. Geen clichés als passie in zijn antwoord. “Autosport is mijn leven. Altijd geweest, vanaf die eerste rit met een kart. Vanaf die dag dacht ik alleen nog aan Formule 1. Racen was voor mij niet recreatief, zoals wanneer ik ging tennissen, het was bittere ernst. Winnen was niet leuk, het was een must omdat het de snelste weg naar de Formule 1 was.” Nu zit hij in de Formule 1 en luidt de vraag: wat komt hierna? “Mijn volgende doel is resultaten neerzetten, scoren. Een paar Grands Prix winnen.”

TSUNAMI VAN JUBEL

Moet lukken, na wat hij in Bahrein heeft laten zien. Dat beseft hij zelf als de beste. Vorig seizoen al overleefde hij een tsunami van jubel. Hij verblikte of verbloosde niet bij zoveel wierook. “Ik weet het: er vielen al snel grote woorden als ‘nieuwe ster’. ‘Leclerc is de revelatie van het seizoen.’ Natuurlijk is dat mooi; liever dat ze iets goeds zeggen dan iets negatiefs. Maar het was niet makkelijk, allesbehalve. De eerste drie Grands Prix van 2018 had ik het zelfs bijzonder moeilijk. En in de Formule 1 moet je als jonge coureur snel vooruitgaan. Je krijgt geen tijd. Bakoe, de vierde race, was de eerste waarin ik voelde dat ik het juiste ritme had gevonden.”

Dat juiste ritme voerde hem naar de zesde plaats: voor Sauber verbluffend. Had je dat een paar maanden eerder in de kroeg voorspeld, dan was je uitgelachen. Anderzijds: in de Formule 1 hangt veel af van de machine. Ook dat weet Leclerc. “Meer dan in welke andere discipline van de autosport moet je in de Formule 1 geluk hebben. Concreet: je moet op het juiste moment op de juiste plaats belanden. Had ik in 2017 gedebutteerd bij Sauber, dan was het een heel ander verhaal geworden, maar vorig seizoen veerde het team helemaal op. Er was de cruciale rol van Fred Vasseur, de nieuwe teambaas. En er was de motor, niet langer de oude, maar nieuwe versie van de Ferrari V6.”

Dat Leclerc ooit voor Ferrari zou rijden, kon je daar op die kartbaan in Brignoles al op je klompen aanvoelen. Af en toe werd immers ene Nicolas Todt langs de zijlijn gespot, zoon van voormalig Ferrari-teambaas Jean Todt, als coureursmanager hofleverancier van Ferrari. Jules Bianchi, toen al onder de vleugels van Todt, vroeg hem om eens naar zijn acht jaar jongere maatje te kijken. Todt keek en zag dat Leclerc snel was. Nam hem ook onder zijn hoede en bracht hem onder bij de jeugdopleiding van Ferrari. Vanaf dat moment reed Leclerc op een snelweg naar de Formule 1: kampioen in de GP3, kampioen in de Formule 2, debutenen bij Sauber, transfer naar Ferrari, klaar.

MENTAAL HEEL ZWAK

En het lijkt allemaal zo makkelijk. De jongeling die Leclerc nog is, lijkt het ook zo sereen en beheerst te beleven. Een

‘Ik zag die karretjes en vroeg of ik het eens mocht proberen; het was liefde op het eerste gezicht’

jongensachtig uiterlijk dat fel contrasteert met zijn innerlijke volwassenheid. Die lichaamstaal: spontaan maar vastberaden. Je ziet zo dat daar iemand staat die weet wat hij wil. En doet. Alsof hij al tien jaar een van de jongens is die de lakens uitdelen in de Formule 1. Is dat een karaktertrek? “Nee”, zegt Leclerc. “Het is iets wat je leert. Acht, negen jaar geleden was ik mentaal heel zwak. In de kartjaren was ik een zwakkeling, kon ik geen vuist maken. Maar in de jeugdopleiding van Ferrari hebben we daar zeer hard aan gewerkt, met speciale technieken. Ik kreeg allerlei sensoren

op mijn hoofd. Die dingen hingen aan een computer met geavanceerde software die je leert begrijpen hoe je brein werkt. Fantastisch, in elk geval voor mij. Mentale weerbaarheid, vroeger mijn achilleshiel, is nu mijn sterke kant.”

En dan zegt hij, na een korte pauze, blik even weg van de journalist die tegenover hem zit: “Het heeft me ook in het leven goed geholpen. Er zijn de voorbije jaren immers dingen gebeurd die me niet alleen sterker maakten, maar waarvoor je ook zelf heel sterk moet zijn.”

‘Dingen gebeurd’: noem het gerust een understatement. Zijn beste vriend, Jules Bianchi, overleed in juli 2015 na een maandenlange coma, gevolg van een verschrikkelijke crash op het Japanse Suzuka in oktober 2014. Ironie van het lot: eigenlijk bezet Leclerc bij Ferrari nu de plaats die voorbestemd was voor Bianchi, naar wie hij zo opkeek. En dan was er zijn vader, Hervé, die vanaf die dag in Brignoles een andere afrit in zijn leven koos om zoontje Charles te laten racen. Hij overleed in maart 2017 na een slepende ziekte, amper 54 jaar oud. Een paar dagen later moest Charles racen in de Formule 2, in Bakoe. Hij pakte poleposition en won de race met een dominantie die vriend en vijand versteld deed staan. ‘Merci papa’, stond op zijn helm. Hij was nog maar negentien, kind maar tegelijk man en gehard.

GEZEUR OVER LEEFTIJD

Sommigen vinden hem nu nog te jong om al voor het grote Ferrari te racen. Leclerc vindt dat al dat gezeur over leeftijd niet ter zake doet. “Ach ja, altijd als een jonge coureur in de Formule 1 debuteert, wijst iedereen op zijn leeftijd. Ik vind dat niet eerlijk. Je moet beoordeeld worden op je prestaties, niet op het jaartal dat op je identiteitskaart staat. Eigenlijk is het eenvoudig, niet alleen in de Formule 1 maar in alles: ben je goed genoeg, dan ben je oud genoeg.” Succes in de Formule 1 heeft ook te maken met je instelling, weet hij. “Zelfverzekerd zijn is goed, moet zelfs. Je moet in jezelf geloven, maar je moet tegelijk heel bescheiden blijven. Formule 1 is groter dan om het even welke coureur. Houd een *low profile* en denk nooit dat je het allemaal wel voor mekaar hebt.”

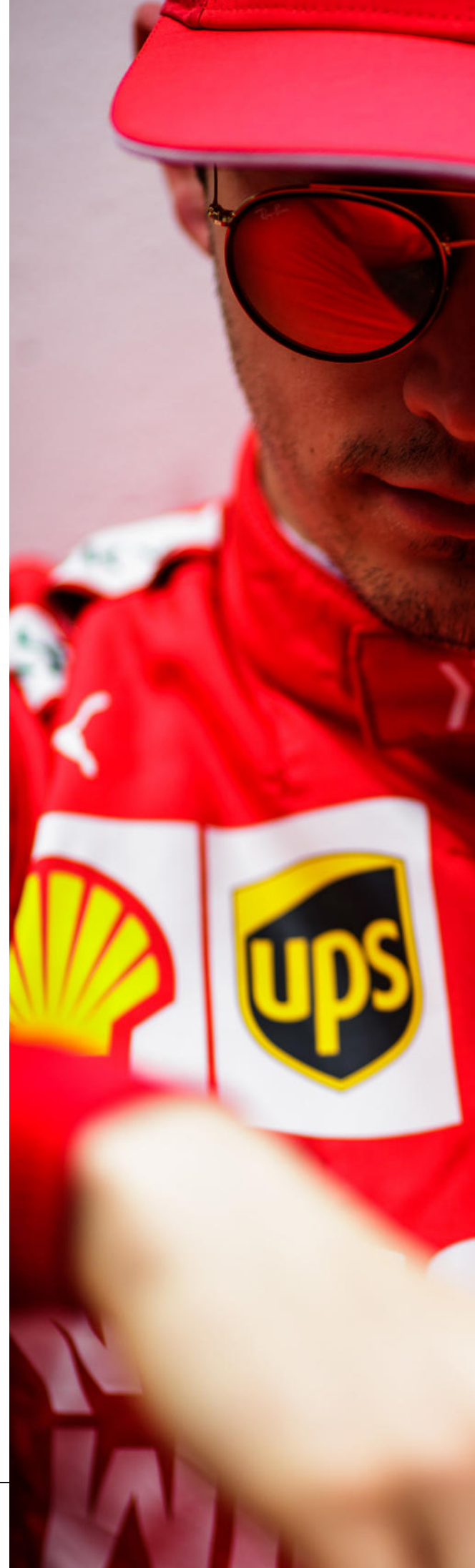

FOTO: MOTORSPORTIMAGES

Zeker niet na een zinderend seizoensbegin zoals Leclerc dat neerzette. Van gewoon een Formule 1-coureur tot rijzende ster. We vragen hem of hij daar klaar voor was. “Weet je, een keertje op het podium komen verandert alles. Ineens ben je, ja, een ster. Het doet wat met een mens. Dat is normaal. Het is alsof je plotseling meetelt.” Misschien is het nog maar het begin. Pas 21 jaar, altijd even toegankelijk, met die natuurlijke charme, dat vermogen om altijd over gewone, menselijke dingen te kletsen, ook met de journalist die hij ’s avonds laat nog in de paddock tegen het lijf loopt. De volgende stap na ster is superster. Of hij daar klaar voor is? Leclerc lacht. “Daar heb ik nooit over nagedacht. We zien wel. Dat is trouwens iets waarop je je niet kunt voorbereiden. Maar ik vrees het niet. Ik wil dolgraag superster worden, omdat het betekent dat ik dan erg goed bezig ben.”

DE CLAN VAN TODT

Goed bezig, ook naast de auto. Verrassend hoe snel Leclerc zichzelf uit de dip van de ontgoocheling lichtte, nadat pech hem in Bahrein van de overwinning had afgehouden. Zo sereen stond hij op het podium, zo volwassen praatte hij daarna met de pers. Verbluffend ook hoe rustig hij bleef na de Grand Prix van China, waar Ferrari hem ten onrechte vroeg om Vettel voorbij te laten, wat Leclerc de derde plaats kostte. “Kijk”, zegt hij, “in Australië en China heb ik getoond dat het team voor mij heel belangrijk is, dat ik daar rekening mee houd. Oké, ik baalde toen me gevraagd werd hem te laten passeren. Dat is ook normaal. Teamgenoten bestrijden elkaar. Vettel en ik willen beiden winnen. Belangrijk is dat je elkaar op het circuit kunt bestrijden met het mes tussen de tanden, maar dat je je teamgenoot daarna weer in de ogen kunt kijken. En vooral: dat je kunt samenwerken om de auto beter te maken.”

Hij zegt het met ontwapenende reserve. Ingetogen, verstandig. Maar achter de schermen, weten we uit betrouwbare bron, heeft Leclerc teambaas Mattia Binotto wel heel duidelijk gemaakt dat het raceverloop in China hem voor geen meter is bevallen. En dat het in de toekomst niet langer zo kan. Dat kan nog interessant worden bij Ferrari. Leclerc heeft twee sterke bondgenoten en weet dat. Zo heeft de Italiaanse pers hem tegen de borst gedrukt. Gezaghebbende titels kopten al dat Ferrari nu misschien voluit de kaart van Leclerc moet trekken. Anderzijds blijft de druk groot, want diezelfde Italiaanse pers staat altijd klaar om de keuzes van het team neer te sabelen als er niet wordt gewonnen.

En dan is er vooral zijn manager, Nicolas Todt, zoon van. De clan van de Todts kan nog altijd heel wat in beweging brengen, daar in Maranello. We vragen Leclerc of we hem nu tot de titelkandidaten mogen rekenen. Glimlach. “In de Formule 1 gaat alles snel. Na één race hield niemand rekening met mij, na race twee noemde iedereen me bij de titelkandidaten.” Weer die glimlach. “Wie ben ik om te zeggen dat ze dwalen?” +